

Sygn. akt V.2 Ka 693/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Sędziowie: SO Olga Nocoń (spr.)

SR (del.) Barbara Wajerowska-Oniszczyk

Protokolant: Anna Mańka

w obecności Wandy Ostrowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2015 r.

sprawy: **R. Ż. /Ż./,**

syna J. i H.,

ur. (...) w R.,

oskarżony o przestępstwo z art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 15 października 2014r. sygn. akt IX K 331/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt V.2 Ka 693/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 października 2014 r., wydanym w sprawie IX K 331/14, Sąd Rejonowy w Rybniku uznał oskarżonego R. Ż. za winnego tego, że w dniu 25 marca 2014 r. w J. na ul. (...) na ul. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości przy stwierdzonym stężeniu w wysokości 2,53 promila – I badanie i 2,67 promila – II badanie alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny – motorower marki K. o nr rej. (...), tj. występku z art.178a§1 k.k. i za to na mocy tego przepisu wymierzył mu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art.69§1 i 2 k.k., art.70§1 pkt 1 k.k. Sąd warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 5 lat tytułem próby. Na mocy art.71§1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w rozmiarze 60 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł. Na mocy art.42§2 k.k. orzekł

wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 5 lat. Na podstawie art.627 k.p.k. i art.2 i 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 420 zł i wydatki postępowania w kwocie 390 zł.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł Prokurator, zaskarżając orzeczenie na niekorzyść oskarżonego. Skarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnym przyjęciu przez Sąd I instancji, że w stosunku do oskarżonego zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, w następstwie czego przyjął, iż warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego R. Ż. kary pozbawienia wolności jest wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia jego powrotowi do przestępstwa, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oraz prawidłowa analiza i ocena przesłanek stosowania instytucji warunkowego zawieszenia kary nie dają podstaw do przyjęcia pozytywnej prognozy kryminologicznej w stosunku do oskarżonego.

W konkluzji środka odwoławczego oskarżyciel publiczny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obecny na rozprawie odwoławczej Prokurator zmodyfikował wniosek sformułowany w pisemnej apelacji, postulując zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie rozstrzygnięć o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności i orzeczeniu kumulatywnej grzywny, a także poprzez stosowną zmianę wysokości należnych kosztów sądowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Jakkolwiek skarżący wskazał, iż zaskarża wyrok w całości, z treści pisemnego środka odwoławczego wynika, że w rzeczywistości kwestionowane jest przez niego jedynie rozstrzygnięcie o karze. Wątpliwości budzi także sposób skonstruowania zarzutu apelacyjnego – niesłuszne zastosowanie (lub niezastosowanie) środków związanych z poddaniem sprawcy próbie, uregulowanych w rozdziale VIII kodeksu karnego winno być zaskarżane na podstawie art.438 pkt 4 k.p.k. (tak m.in. J. Grajewski /red./, Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania karnego, publ. w Lex). Tak czy inaczej, Sąd odwoławczy nie znalazł miarodajnych przesłanek, by podważyć zasadność warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności, orzeczonej względem oskarżonego. Nie można uznać, by Sąd I instancji sformułował pozytywną prognozę kryminologiczną wobec oskarżonego w oderwaniu od realiów sprawy bądź pominął okoliczności, mające wpływ na zastosowanie instytucji probacji. Oskarżony jest emerytem, przez większość dorosłego życia pracował, ma na utrzymaniu syna. Mimo nie najmłodszego wieku, na datę obecnie zarzucanego zajścia oskarżony był karany tylko raz, za występki z art.207§1 k.k. Wniosek oskarżyciela publicznego, że oskarżony jest sprawcą niepoprawnym, wydaje się pochopny. Wprawdzie, w dniu 27 stycznia 2014 r. R. Ż. kierował w stanie nietrzeźwości samochodem na ul. (...) w R., za co następnie został prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku (sygn. akt IX K 117/14), jednak wyrok ten zapadł w dniu 25 czerwca 2014 r., a zatem po dacie aktualnie przypisanego czynu. Okoliczność, że oskarżony zdecydował się na prowadzenie motoroweru w stanie nietrzeźwości w krótkim czasie po zdarzeniu z 27 stycznia 2014 r. i w czasie toczącego się już postępowania karnego w sprawie IX K 117/14, przemawia na niekorzyść oskarżonego, lecz z punktu widzenia prognostycznego ma słabszy wydźwięk niż sytuacja, gdy sprawca dopuszcza się przestępstwa podobnego po wydaniu przeciwko niemu wyroku, ignorując orzeczenie sądu i nie wyciągając wniosków z uprzedniego skazania. Co więcej, jak podkreśla się w orzecznictwie, „przesłanką decydującą o tym, czy kara ma być orzeczona w postaci bezwzględnej, czy też z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jest ocena, w jakiej postaci kara ta osiągnie cele wobec sprawcy przestępstwa, a więc rozstrzygnięcie to musi znajdować uzasadnienie w pozytywnej lub negatywnej prognozie kryminologicznej. Nie stanowi natomiast przeszkody dla zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary dotychczasowa karalność sprawcy, także za przestępstwo umyślne” (wyrok SA w Katowicach z 26 marca 2009 r., II AKa 42/09, KZS 2009/7-8/68). Nie można zapominać, że kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania jest karą ultima ratio i jeżeli ustawa przewiduje możliwość wyboru rodzaju kary, sąd jest uprawniony do orzeczenia kary bez

warunkowego zawieszenia jej wykonania tylko wtedy, gdy inna kara nie może spełnić celów wymiaru kary (art.58§1 k.k.). W przypadku oskarżonego jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy tryb życia pozwalały na wnioskowanie, iż orzeczenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczające dla osiągnięcia względem niego celów kary. Co się tyczy okoliczności popełnienia czynu, jak choćby stężenia alkoholu w powietrzu wydychanym przez oskarżonego, pokonania znacznego odcinka drogi, rozpoczęcia podróży motorowerem po wypiciu znacznej ilości alkoholu w barze, kierowania pojazdem bez dających się zrozumieć czy usprawiedliwić powodów, to zostały one już wzięte pod uwagę przez Sąd I instancji na etapie kształtowania wysokości kary. Pamiętać trzeba, iż „przepis art.69§1 i 2 k.k. jest skonstruowany tak, że przy stosowaniu tej instytucji nakazuje kierować się jedynie względami szczególnie-prewencyjnymi, zaś społeczne oddziaływanie kary, jej współmierność do szkodliwości społecznej czynu i winy sprawcy należy uwzględniać przy wymierzaniu kary (art.53§1 – 3 k.k.). By zatem możliwe było warunkowe zawieszenie wykonania kary sąd musi jedynie nabrać przekonania, że sprawca nie powróci do przestępstwa i wykonanie orzeczonej kary nie będzie konieczne dla wdrożenia go do przestrzegania porządku prawnego” (wyrok SA w Katowicach z 25 października 2012 r., II AKa 401/12). W rozpoznawanej sprawie wysokość orzeczonej kary pozbawienia wolności jest zbliżona do górnej granicy zagrożenia ustawowego, przewidzianego w art.178a§1 k.k. Jeśli przy tym zważyć, że Sąd I instancji, stosując warunkowe zawieszenie wykonania kary, ustalił maksymalny okres próby, przewidziany w art.70§1 pkt 1 k.k., a rozstrzygnięcie o karze wzmocnił kumulatywną grzywną, kwestionowane orzeczenie nie cechuje się rażącą łagodnością i brak podstaw, by modyfikować je w toku kontroli instancyjnej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono zgodnie z art.636§1 k.p.k.